

Práce Valentiny Žiškové se soustřeďuje na básníky Skupiny 42 a sleduje je v jednom partikulárním aspektu, a to jak se vyrovnávají s tématem smrti, která byla pro básníky této skupiny denním jevem. Válečná zkušenost však v případě těchto básníků není přítomna bezprostředně. A způsoby integrace smrti se jsou značně individualizované. Jak je si Valentina Žišková vědoma, a v tom je její práce dobře zasazená do dosavadního bádání a reflexe Skupiny 42, nelze snadno básníky této skupiny srovnávat vzhledem k různosti poetik. Téma smrti se tak jeví dobrým východiskem srovnávání a také smysluplného popisování růzností a diferencí s jednotlivými prvky. Druhým úhelným kamenem práce je vazba ke kritickému myšlení Jindřicha Chaloupeckého.

Svoje téma Valentina Žišková pečlivě sleduje, někdy trochu neinvenčně. Práce ukazuje, že toto téma může dát nové impulsy k interpretaci básníků skupiny, pochopit jedinečnost, aniž by se musel problém banalizovat. Dokáže pracovat se sekundární literaturou a využít jejich impulsů k samostatné rozvaze a analýze.

Její způsoby prezentace analýz jsou zřetelné, ale někdy až příliš stručné. Někdy by bylo některé postřehy třeba více doložit. Chvillemi proto práce zůstává na povrchu a spíše téma smrti jen zachycuje, než aby se ukázala hlubší důvody určitého způsobu realizace tématu smrti. Tím nechci říci, že práce působí banálně. Oceňuji její postřehy o básnířce Jiřině Haukové a Ivanu Blatném, v případě skupiny 42 a zvláště těchto básníků by bylo snadné sklouznout k prázdným frázím.

Studentka je dobře obeznámena s literaturou předmětu, dokáže s ní pracovat a využívat ke své práci. Neopomenula žádnou podstatnou práci, která se básníků skupiny 42 věnovala. K pochopení daného tématu ji navádí dobová reflexe, díky které může doplnit ty aspekty, jež jinde zůstávají zasuty. Jedním z klíčových postupů autorů a autorky je specifická prozodie, charakteristické akustické vlastnosti veršů, které pro téma smrti, trvání a času objevují nové podoby. Tady by bylo zajímavé v práci pokračovat.

V celku je možno říci, že práce prozrazuje schopnost se vyrovnat s těžkým tématem. Valentina Žišková se je vědoma různosti materiálů, s nimiž pracuje a nesnaží se násilně sjednotit poetiky. V kritické obavě a zdrženlivosti tak někdy nedokáže provést větší syntézu a propojit své úvahy. Ale jde o práci vcelku vydařenou bez větších formulačních potíží.

Práci hodnotím jako velmi dobrou.

Libuše Heczková